

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 644/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpených JUDr. Rastislavom Zimmermannom, advokátom, Pribišova 2, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 166/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. novembra 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 166/2022 (ďalej aj „napadnuté konanie“ alebo „odvolacie konanie“). Sťažovatelia žiadajú, aby im ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) ako žalobcovia žalobou z 24. septembra 2017 domáhali zaplatenia sumy 3 909,08 eur z titulu náhrady škody. Okresný súd rozsudkom č. k. 26 C 50/2017-500 z 28. júla 2022 žalobe vyhovel. Žalovaný podal 23. septembra 2022 proti rozsudku okresného súdu odvolanie, pričom po vykonaní súvisiacich procesných úkonov predložil okresný súd spisový materiál krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 16. decembra 2022. Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol rozsudkom z 24. októbra 2023, ktorý sa v čase doručenia ústavnej sťažnosti písomne vyhotovoval.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti zrekapitulovali doterajší priebeh napadnutého konania ako celku pred okresným súdom, teda v súčasnosti Mestským súdom Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“), a krajským súdom, pričom osobitne poukázali na skutočnosť, že ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 282/2023-44 z 28. septembra 2023 konštatoval porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní.

4. Argumentácia tejto ústavnej sťažnosti je založená na tvrdených prietáhoch krajského súdu v odvolacom konaní, pričom sťažovatelia v podstatnom uviedli, že okresný súd predložil spis na rozhodnutie o odvolaní 16. decembra 2022 a krajský súd až po 10 mesiacoch nečinnosti, teda 18. októbra 2023, vyvesil na úradnej tabuli oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie krajského súdu bolo vyhlásené bez nariadenia pojednávania 24. októbra 2023.

5. Sťažovatelia poukázali na skutočnosť, že krajský súd počas desiatich mesiacov od doručenia spisu do vyhlásenia oznámenia vo veci nevykonal žiaden procesný úkon. Po rozhodnutí krajského súdu do dňa podania ústavnej sťažnosti do elektronického spisu navyše ani nezaložil zápisnicu a vypracovaný rozsudok nedoručil účastníkom konania.

6. Podľa názoru sťažovateľov je uvedený spor právne nenáročný. Sťažovatelia uviedli, že sú plne súčinní a nespôsobujú svojim konaním v odvolacom konaní akékoľvek prietahy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

9. Z relevantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

10. V tomto kontexte ústavný súd dáva do pozornosti aj rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni

v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESĽP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

11. Posudzujúc celkovú dĺžku napadnutého odvolacieho konania, ústavný súd konštatuje, že nečinnosť krajského súdu v napadnutom konaní sama osebe nemá ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by si vyžadovala prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Celková dĺžka napadnutého konania na odvolacom súde od predloženia veci do vyhlásenia rozsudku predstavuje 10 mesiacov, čo je z pohľadu ústavného súdu a jeho judikatúry ústavne akceptovateľné.

12. K sťažnostnej námietke týkajúcej sa aktuálne nedoručeného rozhodnutia krajského súdu sťažovateľom ústavný súd uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu v civilnom sporovom konaní vykonáva súd prvej inštancie, teda v tejto veci mestský súd, a preto je sťažnostná námietka vo vzťahu ku krajskému súdu irelevantná. Ústavný súd zároveň dodáva, že na plynulé vykonanie uvedených úkonov bez prieťahov už bol zaviazaný mestský súd, keď mu ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 282/2023 prikázal konať bez prieťahov (pozri bližšie bod 15 rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 282/2023).

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

14. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu